

Παγκοσμιοποίηση ή Ιμπεριαλισμός;

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μια σοβαρή παράπλευρη συνέπεια της κατάρρευσης του «υπαρκτού» και της ουσιαστικής ενσωμάτωσης των μητροπολιτικών κομμουνιστικών κομμάτων στο διεθνοποιημένο καπιταλιστικό σύστημα είναι η παράλληλη καθίζηση του Μαρξιστικού προτάγματος. Έτσι, οι «Μαρξιστές» αυτοί, αντί να παραμένουν πιστοί στη Μαρξιστική μέθοδο που ορίζει την ορθοδοξία, και όχι στα «δόγματα», όπως υποστήριζε η εκχυδαϊσμένη Μαρξιστική εκδοχή, έχουν επιστρέψει, εκτός από ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις Μαρξιστών στο εξωτερικό, στα κιτάπια των αρχών του 20ου αιώνα για να ερμηνεύσουν το νέο συστημικό φαινόμενο της εποχής μας: την παγκοσμιοποίηση. Το αποτέλεσμα δεν είναι απλά η διατύπωση εντελώς λανθασμένων και ασχέτων με τη σημερινή πραγματικότητα θεωρητικών θέσεων, αλλά, ακόμη χειρότερα, η διατύπωση πολιτικών συμπερασμάτων που συμβάλλουν στην οικονομική καταστροφή λαών στην περιφέρεια του συστήματος, όπως ο Ελληνικός, αλλά και στη φυσική εξόντωση κάθε αντιστεκόμενου λαού στη διαδικασία της πλήρους ενσωμάτωσής του στην νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση (Ιράκ, Λιβύη, Συρία κ.λπ.).

Έτσι, αντί οι σύγχρονοι «Μαρξιστές» να αντιληφθούν ότι ο πρωταρχικός εχθρός των λαϊκών στρωμάτων που συνθλίβονται είναι η υπερεθνική ελίτ που διαχειρίζεται την παγκοσμιοποίηση, σε αγαστή σύμπνοια με τις ντόπιες ελίτ και τις κοινοβουλευτικές χούντες που έχουν εγκαταστήσει στη περιφέρεια, ασχολούνται αποπροσανατολιστικά με τον δήθεν «φασιστικό κίνδυνο» από τις καρικατούρες νεοναζιστικών κομμάτων και οργανώσεων και όχι με τον πραγματικό φασιστικό κίνδυνο από την παγκοσμιοποίηση! Άλλοι, πάλι, δεν βλέπουν ότι ο πρωταρχικός αγώνας σήμερα είναι εθνικοαπελευθερωτικός, ώστε να σπάσουν οι πολυποίκιλοι δεσμοί που δένουν τους λαούς στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) —την οποία καθιερώνει η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και οι συναφείς Κοινοβουλευτικές Χούντες— για να τεθούν οι βάσεις για αντισυστημικό αγώνα. Αντίθετα, περιμένουν τη ...σοσιαλιστική επανάσταση, υπονομεύοντας κάθε προσπάθεια για παλλαϊκό μέτωπο και αντικειμενικά βοηθώντας την ολοκλήρωση της σημερινής καταστροφής.

Αν, επομένως, αύριο ξεσπάσει μια πιθανή γενικευμένη σύρραξη που μπορεί να πάρει τη μορφή ακόμη και παγκόσμιου πολέμου, δεν είναι απίθανο να δούμε τους «Μαρξιστές» αυτούς, που με την ασχετοσύνη τους (στη καλύτερη περίπτωση) προδίδουν το πνεύμα του Μαρξισμού, να μιλούν για ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις και να τηρούν «ίσες αποστάσεις» σε σχέση με τον καθοριστικό για το μέλλον των λαών αγώνα. Δηλαδή, τον αγώνα μεταξύ των εθνών που είναι ενσωματωμένα στην ΝΔΤ (ΕΕ, ΝΑΦΤΑ, Ιαπωνία, κ.λπ.) και αυτών που αντιστέκονται στην παγκοσμιοποίηση, όπως ο Ρωσικός λαός μαζί με το μη ενσωματωμένο στην παγκοσμιοποίηση τμήμα της ηγεσίας του, η Ευρασιατική Ένωση που προωθεί το ίδιο τμήμα της Ρωσικής ηγεσίας, οι αντιστεκόμενοι λαοί στη Μέση Ανατολή (Συρία, Ιράν κ.λπ.) καθώς και οι αντίστοιχοι λαοί στη Λατιν. Αμερική (Βενεζουέλα, Βολιβία, Κούβα κ.α.).

Όλοι αυτοί οι «Μαρξιστές», ενώ αρχικά μιλούσαν για το «ιδεολόγημα» της παγκοσμιοποίησης ή για χίμαιρα, στη συνέχεια ανακάλυψαν το... τέλος της παγκοσμιοποίησης, με Μαρξιστές «γκουρού», όπως ο Χομπσμπάουμ, εδώ και 15 χρόνια να διακηρύσσουν το τέλος του νεοφιλελευθερισμού! Στη πραγματικότητα, βέβαια, η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση όχι απλά δεν τέλειωσε αλλά, όπως έδειξε πολύ πρόσφατη συστηματική μελέτη του φαινομένου που αναφέρει ο Martin Wolf (Financial Times, 16/7/2013) δεν έπαψε να θεριεύει, παρά τη πελώρια χρηματοπιστωτική κρίση που η ίδια δημιούργησε με το άνοιγμα και την απελευθέρωση των αγορών. Έτσι, τόσο οι άμεσες ξένες επενδύσεις όσο και το

διεθνές εμπόριο αυξήθηκαν πολύ πιο γρήγορα από το παγκόσμιο προϊόν στη περίοδο μετά το 1990, με τις ξένες επενδύσεις να έχουν αυξηθεί από 9% του παγκόσμιου ΑΕΠ το 1990, σε 33% το 2012, και τις εξαγωγές αγαθών και υπηρεσιών από 20% του ΑΕΠ σε 31%. Σήμερα, παρά τη κρίση, τόσο το διεθνές εμπόριο όσο και οι ξένες επενδύσεις είναι σε ιστορικά μεγέθη-ρεκόρ σε σχέση με το παγκόσμιο ΑΕΠ!

Στα επόμενα άρθρα θα δούμε τις πολιτικές και οικονομικές συνέπειες της παγκοσμιοποίησης σε σχέση με τον μύθο των ενδο-ιμπεριαλιστικών αντιθέσεων και τις γεωπολιτικές συνέπειες για τη χώρα μας.

Υ.Γ. Όπως συνήθως, τα στελέχη του ηγετικού ρεύματος στον ΣΥΡΙΖΑ δεν έδωσαν καμιά απάντηση στις κρίσιμες ερωτήσεις που έθεσε το περασμένο άρθρο για το πως συμβιβάζονται οι πολιτικάντικες υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ (του τύπου «θα σας φτιάξουμε και ποτάμια!») με την παραμονή στην ΕΕ και το Ευρώ. Αντίθετα, κάποιοι προτίμησαν τις ανώνυμες, αν όχι λασπολογικές, προσωπικές επιθέσεις. Από την άλλη μεριά, ο αρχηγός του ΕΠΑΜ, μη τολμώντας να θέσει θέμα ταυτόχρονης εξόδου από την ΕΕ και το Ευρώ, θολώνει συνεχώς τα νερά ότι δήθεν έξοδος από το Ευρώ σημαίνει ντε φάκτο και έξοδο από την ΕΕ, λες και δεν υπάρχουν νεοφιλελεύθερες χώρες που είναι στην ΕΕ αλλά όχι και στο Ευρώ! Και αυτό, «ξεχνώντας» ότι είναι η ένταξή μας στην ΕΟΚ/ΕΕ που οδήγησε στη σημερινή καταστροφή με την αποδιάρθρωση της παραγωγικής μας δομής, και όχι απλά η ένταξή μας στην Ευρωζώνη. Είναι, άλλωστε, γνωστό στους παροικούντες την Ιερουσαλήμ (της ΕΕ) ότι το «Σχέδιο Β» της Ευρώ-ελίτ περιλαμβάνει την αποπομπή μας από το Ευρώ, αλλά τη παραμονή μας στην ΕΕ, όπως ακριβώς υπόσχονται κάποιοι στην Αριστερά μας, αλλά και στην «πατριωτική» Αριστερά ή Δεξιά...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_08_04.html